

„Aha,“ přikývne Mike spokojeně. „Přes to nejede vlak.“

Restaurací se rozlehne píštění, a zrovna když zvednu hlavu, uvidím, jak oba malí kluci ošklivě padají na koberec. Okamžitě propuknou v pláč.

Mike si povzdechne. V očích mu vidím jen velmi málo vůle k životu.

„Já tam dojdu,“ zasměju se. „Dojíš ty tortilly?“

„Rád,“ řekne vděčně.

Honem si zavážu červenou zástěru, hodím Henryho našťavaně dvacký do sklenice na dýško a vrátím se do práce.

Když mi skončí šichta, lékárna skoro zavírá. Uvnitř hraje bombastická skladba z osmdesátek a já pohupuju hlavou do rytmu, dokud se za pultem konečně neobjeví Lou. Musím ho uplatit bezplatným venčením jeho huskyho, aby mi dovolil vyzvednout mámin cyclobenzaprin. Odnáším si léky a kyblík zmrzliny k tomu. Dorazím domů, a ještě než zavřu domovní dveře, už slyším Muldera a Scullyovou.

„Maraton pořád běží?“ zavolám, abych ty dva agenty překřičela, hodím klíče na tácek ve tvaru krávy a dám si tenisky na botník s ručně malovanými přírodními motivy. Při pohledu na ošoupanou barvu titěrných muchomůrek se neubráním úsměvu.

S mámou jsme nikdy nerozebíraly, jak chceme náš domov vyzdobit. Věděly jsme však, že musí být *clemdiantní*. Ten výraz v sobě pojí naše jména *Clementine* a *Diane*, a tudíž i vkus nás obou. Zářivě žlutá keramická váza ve tvaru banánu, do jejíchž obou konců se mužou strčit květiny? *Clemdiantní*. Batikované prostírání? *Clemdiantní*. Vyšívaný polštářek na gauči s nápisem *Nežádoucí osoby dle FBI? Clemdiantní*. Tenhle poslední předmět nás vystihuje nejlépe. Všechny série *Akt X* jsme spolu zhlédly nejméně třikrát.

„Dělej!“ ozve se máma ze sklepa. „Dávají ten díl s Frankensteinem! Za chvíli ji vyzve k tanci!“

„Už jdu!“ Když z narvaného mrazáku vydoluju svoji načatou krabičku čokoládové zmrzliny s karamellem a z lednice vytáhnu limonádu, zeptám se: „Dostala Willow kost?“

„Ne!“ křikne mamka. „Můžeš ji vzít?“

Vrátím se a shrábnu z psího pelíšku oblíbenou kost naší fenky. Se všemi dobrotami v náruči sejdu do sklepa, kde najdu mámu na gauči s Willow schoulenou po jejím boku. Vzduch těžkne citrusovou vůní svíček, které musí hořet už celé hodiny.

„Jak bylo v práci?“ zeptá se mamka s očima přilepenýma k obrazovce.

Píchne mě u srdce. Z jejího hlasu poznám, že jí zase není dobře. Obvykle jasné oči má zastřené, lesklé blond vlasy jí lezou z volného culíku a nepřítomně si dlaní mne rameno, jako by jí celý den bolelo.

„Jako obvykle.“ Není třeba jí vyprávět o mém nepovedeném rande. Když o tom tak přemýšlím, i takovou schůzku považuju za *obvyklý* jev.

Podám jí limonádu a léky na fibromyalgii a sleduju, jak je do sebe zkušeně hází. Pak dám naší fence ovčáckého psa kost a v duchu si poznamenám, že jí musím ostříhat ofinu, která jí visí do očí. Zajímalo by mě, jestli vůbec vidí tu buvolí kůži, co si strká do tlamy. Dám jí pusku na hlavu a okamžitě kýchnu. Willow ne-
hne ani brvou.

„Kristepane. To sis nemohla koupit prášky na alergii, když jsi byla v lékárně?“

„Stojí třicet dolarů,“ řeknu, odsunu jí ruku stranou a začnu jí masírovat rameno. „Pšíkání patří k mé osobnosti. Co když jednou oslepeš? Jak poznáš, kde jsem?“

Mamka protočí panenky. „Jestli někdy přijdu o zrak, odstřel mě jako prašivého psa.“

Plesknou jí do hlavy. „Hele. To není vtípné.“